

Top
je bio
vreo

© Vladimir Kecmanović
Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Urednik
Aleksandar Jerkov

Lektura i korektura
Mono i Manjana

Dizajn korica
Goran Ratković

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-31

КЕЦМАНОВИЋ, Владимир, 1972-
Top je bio vreo / Vladimir Kecmanović. -
Beograd : Mono i Manjana, 2011 (Lazarevac :
Elvod print). - 252 str. ; 21 cm

ISBN 978-86-7804-511-0

COBISS.SR-ID 186643212

2011.

Beograd

Top je bio vreo

vladimir kecmanović

EDICIJA

PIJEVI

PROZA NA PUTU

Powered by Mono i Manjana

Dejannu, sŕDannu i Agoti

Stigla je u zoru.

Spavao sam u hodniku.

Pored potpornog zida, rekao je otac.

Koji je tada bio tata.

Šta god da se desi, tu je siguran, rekao je.

Da, tu je najbolje, rekla je majka.

Koja je još uvijek bila mama.

Tu nema nijednog prozora, rekla je. Neće moći
da ga pogodi.

A onda je uzdahnula.

Duboko.

I rekla:

Valjda neće ništa da mu se desi.

Pa je uzdahnula još dublje.

I rekla:

Ako ne dođu na vrata.

Tada se otac namrštio. I jedna obrva počela je da mu treperi.

Kao da sam slomio staklo na izlogu samoposluge.

Iako mi je zabranio da šutiram loptu ispred zgrade.

Kada već postoji poljana na sto metara od kuće.

Kakva vrata, šta lupetaš, viknuo je.

Majčino lice se zajapurilo. A vena na majčinom čelu je iskočila.

Kao da sam dobio jedinicu jer nisam uradio zadaću.

A tvrdio sam kako mi tog dana nastavnik ništa nije zadao.

Šta lupetam, kriknula je. Ti kao da ne vidiš i ne čuješ šta se dešava!? Do kada ćeš da zavlaciš glavu u pijesak!?

Onda je i otac postao crven. I druga obrva je počela da mu treperi.

Kao da sam otišao da se igram loptom na poljani.

Na sto metara od kuće.
Sada, kada je počeo rat.

Ne deri se, jesi li normalna, rekao je tiho.

A ljutito.
Kao da reži.

Pa je majka iskolačila oči.

Što da se ne derem, viknula je još jače. Zato što
i zidovi imaju uši!?

Tada je otac uvukao ramena. I spustio glavu.

Kao da smo i dalje u podrumu.

I kao da komšija Fuad psuje četnike koji gađa-
ju njegov grad.

A majka komšinice Munevere viče:

Radovane, bolje ti se namah sam zaklat, nego
čekat nas da te koljemo!

Kao da komšija Zdenko odmahuje rukom
iznad glave.

Prema buci topova.

I kaže:

Barbarizam.

A komšinica Ševala:

Kakav Radovan! Da je samo Radovan! Svi su oni isti!

Tako je pognuta bila očeva glava. I tako su uvučena bila očeva ramena.

Kada je rekao.

Tiho.

Šapatom.

Ne kao da reži nego kao da moli:

Dijete ti ima uši, ženo božija. Ćuti, ako boga znaš.

Tada je majka uvukla ramena. I pognula glavu.
I – stvarno začutala.

Onda je iz hodnika otišla u sobu.

Sjela na kauč.

Spustila lice među dlanove.

A dlanove u krilo.

Kao da smo i dalje u podrumu.

I kao da se sprema da u dlanove šapne:

Idemo kući, ja ovo više ne mogu da podnesem.

A komšinica Tidža glasno kaže:

‘Aj’, Ševala, ne revi više, ne mogu te slušat.

A onda tiho, majci:

Izdrži još malo, sa’ će proć pucnjava, pa idemo kod mene na kafu.